

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 300: Lại Nói Đối Với Tất Cả Pháp Không Trụ Mà Hành Bồ Thí Các Pháp, Ấy Là Nên Vô Trụ Nơi Phi Pháp Tướng Vậy

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 023)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Lại nói đối với tất cả pháp không trụ mà hành bồ thí các pháp, ấy là nên vô trụ nơi phi pháp tướng vậy.】

“Phi pháp tướng” chính là Không. [Nếu] chúng ta giữ gìn tâm thanh tịnh, việc gì cũng không làm nữa, như vậy có được hay không? Không được! Tại sao không được? Vì [như thế là] có Thễ mà không có Dụng. “Thễ” là tâm thanh tịnh, nhưng “Thễ” nhất định phải khởi tác dụng. Nếu có Thễ mà không có Dụng, thì thật sự mà nói cái Thễ đó cũng chẳng thanh tịnh. Vì sao không thanh tịnh? Bởi vì người đó đã trụ vào chỗ “Không”.

Trong tâm thanh tịnh thì không có “Không”, cũng không có “Có”, hai bên Không và Có đều chẳng còn. Bạn chấp vào Có là sai, mà chấp vào Không vẫn là sai, hai bên đều không thể chấp trước. “Hành u bồ thí” (thực hành bồ thí) là không chấp vào Không. Phạm vi của việc hành bồ thí rất rộng, vô cùng rộng lớn. Thích Ca Mâu Ni Phật ngay phần mở đầu của bộ kinh này, đã biểu diễn việc “đắp y mang bát”, nói theo ngôn ngữ hiện đại của chúng ta là mặc áo ăn cơm. Mặc áo ăn cơm đều là Kim Cang Bát Nhã Ba La Mật, mặc áo ăn cơm đều là Đại thừa Phật pháp cứu cánh viên mãn.

Tất cả mọi pháp, biểu hiện ở nơi đâu? Biểu hiện ngay trong việc ăn cơm, biểu hiện ngay trong việc mặc áo. Biểu hiện điều gì? [Biểu hiện] hai bên Không và Có đều không chấp trước. Mặc áo ăn cơm, là không chấp vào Không; tuy là mặc áo ăn cơm, nhưng tâm địa vẫn thanh tịnh vắng lặng, tuyệt nhiên không có phân biệt việc mặc áo ăn cơm, tuyệt nhiên không có chấp trước việc mặc áo ăn cơm, đó là không chấp vào Có. Cái phương pháp này đều đã được truyền trao rồi. Bất luận là làm việc gì, từng việc nhỏ nhất đều tu hành như thế, thì điều này

so với sự tu hành của chư Phật, Đại Bồ Tát, Pháp Thân Đại Sĩ không có gì khác biệt.

Chúng ta ngày nay so sánh với người xưa, sai biệt là ở chỗ nào? Là ở chỗ chúng ta chấp trước. Ăn cơm, thì chấp trước vào việc ăn cơm; mặc áo, thì chấp trước vào việc mặc áo, đều là chấp tướng cả rồi! Ăn cơm, chấp vào cái tướng ăn cơm; mặc áo, chấp vào cái tướng mặc áo; làm việc, chấp vào cái tướng làm việc, bất luận làm cái gì cũng đều chấp tướng. Không có việc gì thì ngồi không ở đó khởi vọng tưởng, chấp vào cái tướng vọng tưởng, phiền phức là ở chỗ này!

Chỗ khác biệt giữa Phật Bồ Tát và chúng ta là các Ngài không chấp tướng, hai bên Không và Có đều không chấp, đây chính là bản lĩnh của các Ngài, đây chính là chỗ cao minh của các Ngài. Chúng ta muốn học Phật, là học cái gì? Chính là học điểm này. Đây chính là pháp A-nậu-đa-la Tam-miệu Tam-bồ-đề của tất cả chư Phật. Nó nằm ở đâu? Xem *Kinh Kim Cang* từ đầu đến cuối, không phát hiện ra cái nào là pháp A-nậu-đa-la Tam-miệu Tam-bồ-đề, [thực ra] hai bên không chấp trước chính là nó. Tất cả mọi pháp thấy đều là hai bên không chấp trước, cái tâm đó tự tại biết bao!

Cho nên nói về phước đức, nhìn từ những việc thô thiển chúng ta cũng có thể nghiệm ra được, người thật sự có phước báo là người như thế nào? Là trong tâm không có vọng tưởng, không có phiền não, không có lo âu, không có vương bận, bạn nói xem người đó vui sướng biết bao, đó gọi là người thật sự có phước báo. Không phải nói bạn có tiền, có địa vị, đó không phải là phước báo.

Đừng nói đến Phật Bồ Tát, [ngay như] trong con mắt của tôi, tôi vẫn là một phàm phu, nhưng tôi nhìn thấy những người có tiền có địa vị, họ rất khổ! Tôi quyết định không làm [như họ], quá nhọc lòng rồi! Có địa vị, làm Tổng thống, đừng nói là tranh cử, có mời tôi ra làm tôi cũng không làm. Bạn hỏi tại sao không làm? Mỗi ngày phải tiếp khách, bắt tay, việc đó tôi làm không được. Gặp người khách, dù không thích cũng phải bắt tay, người thích cũng vậy, suốt ngày tối mắt với những việc xã giao thù tiếp mệt chết người, việc đó sao mà làm được chứ!

Người có tiền thì tiền nhiều quá, lại lo được lo mất, lại sợ tiền tệ mất giá, lại sợ chuyện này chuyện kia, những việc phải lo nghĩ quá nhiều. Nói tóm lại là tôi không có tiền, nên những nỗi lo ấy tôi cũng chẳng thể nào hình dung ra được. Bạn mới biết rằng, sự phú quý của thế gian này, cái giá phải trả quá lớn, thật sự mà nói chẳng có chút lợi ích nào.

Ngân hàng Mỹ (Bank of America) tặng thẻ tín dụng vàng (Gold Card) cho tôi, tặng xong rồi, nói là sau khi dùng thì mỗi tháng còn phải đến ngân hàng để trả tiền, tôi bèn gửi trả lại cái thẻ đó, không cần nữa, phiền phức! Việc này phiền phức biết bao! Tôi không cần nữa, không cần thì nhẹ nhàng biết bao, vui sướng biết bao!

Cho nên bạn phải hiểu, những sự việc trong thế gian này, bất cứ việc gì bạn muốn đạt được một chút lợi ích, bạn phải trả cái giá gấp mười lần, hai mươi lần, thậm chí là trăm ngàn lần; tôi ngẫm lại thấy thật không đáng, sự việc này không cần thiết, thấy đều buông bỏ, như vậy thì rất tự tại, rất vui sướng. Cho nên “Pháp tướng” và “Phi pháp tướng” đều không thể trụ, hai bên Không và Có đều không thể trụ. Vì thế dùng bốn chữ “Bất trụ ư tướng” (Không trụ nơi tướng) để tổng kết lại. Đoạn kinh văn này chính là kết quy về việc lìa tướng, ý nghĩa này rất sâu.